

S P E G E L D J U R E T

av Andreas Kärngård

*Denna berättelse är skriven av mig, ovanstående, och alla rättigheter tillhör densamme.
Nyttjande utan mitt godkännande är ej tillåtet.*

www.karngard.se

“En parasit.”

“En vadå?”

“En parasit, du vet - som en binnikemask. En parasit är en organism som lever på näring från sin värd.”

“Hade mamma mask?”

Mårten kände hur träffsäker frågan varit. Alla hade de sett det, men ingen hade bestämt kunnat säga *vad* det varit som sett ut att vara fel med mamma, men så här i efterhand. Nu när han *visste* - en m a s k - var det inte just vad hon haft?

“Nej, inte alls. Det här är en annan sorts parasit.”

“Vad för något hade hon då?”

“Den har inget namn - av den enkla anledningen att den inte är helt erkänd av vetenskapvärlden - men den kallas för *spegeldjur*.”

“*Spegel*? Varför då?”

“Den är en *imitatör*. Djuret har en oerhört framgångsrik strategi för överlevnad; det fäster vid värdjurets ansikte och efterapar utseendet. Den *speglar* alltså värdjurets utseende i sitt eget. Det går ganska fort också, hela förloppet tar bara några timmar.”

“Du skojar! Är det möjligt?”

“Tyvärr gör jag inte det, men *hur* den gör är det hittills ingen som kunnat förklara.”

“Kan man inte bara ta bort den?”

“Jo absolut. Det är relativt enkelt att dra loss det och det är just vad de flesta som drabbats gör. Men i efterhand ångrar man sig och låter djuret fästa sig igen.”

“Va? Varför då?”

“När spegeldjuret suttit ett tag är det som om ansiktet *fränt* sönder, tar man bort det så... ja, det ser lite ut som man blivit utsatt för en syraattack eller brännskada. Det är inte särskilt vackert.”

“Fy vad hemskt! Men man ser alltså inte djuret när det väl sitter där?”

“Kommer du ihåg att vi undrat varför mamma alltid hade så mörkt hemma hos sig de sista månaderna?”

“Ja, vadåå?”

“Det var ju inte alls likt henne och nu förstår jag vad det där handlade om. Djuret imiterar sin värd, ja - men det kan bara göra sitt bästa och det är långt ifrån perfekt. I fullt ljus ser man att något helt enkelt är *fel*. Men eftersom man känner en skam i att bära på parasiten så omger man sig med mörker. Man drar sig för att umgås. Allt för att slippa frågor om vad som hänt. Man kan till och med sminka sig för att maskera själva övergången mellan parasitens kropp och sitt egna ansikte.”

“Så det var därför mammas ansikte var täckt när vi tog adjö?”

“Nej, när man avlider lämnar djuret hastigt sin värd för att söka efter en ny. Mammas ansikte var dolt av den enkla anledningen att vi inte skulle känt igen henne som hon var... utan djuret.”

“Men hur vet du allt detta?”

“Därför att jag sov hos henne natten då hon dog.”